

Александър Жандов, бяхме много доволни. С моето че този художник не знаел и най-елементарното, че не се рисува с виолетово ученическо мастило, а с туш, та го посветвахме чрез редакционната поща да има това пред вид. Така, Жандов скоро стъпи на краката си. Той направи и заглавие на списанието, после втора, трето . . . /Ведбал все не одобряваше/ и списанието получи "човешки вид". Но стълбът си оставаше все Ведбал, който пишеше по три-четири дори пет стихотворения в брой, дори бе станало нужда да впрегне и нови псевдоними, за да не бъдем уличени пред читателите в бедност от към автори: едно стихотворение се явяваше с псевдонима Ведбал, друго с Вилмон или Лорд Вилмон, трето с Южен северняк, четвърто с инициали, а за пръв път Ведбал се подписа Христо Смирненски, в брой 3 на "Смях и сълзи" под сериозното стихотворение "Из войнишки песни".

Когато го запитам как се е спрял на този псевдоним, той обясни:

- Казвам се Измириеви. За поезия това име е грубовато, иначе звучи Смирненски . . . Пък и не отивам далеч от истината. Измир е турското име на малоазиятския град, а Смирна е гръцкото. Нашите са ходили по търговия в Измир, та оттам ще да е това наше фамилно име.

Смирненски вече шестуваше . . . В брой 4 на списанието ни се появи цикъл: "Из вечери" с две стихотворения: "След боя" и "Край морето" пак подписани с Христо Смирненски, в брой 5 той посвети с това име стихче на загиналия на фронта свой приятел, подпоручик К.М.-в:

"За таз душа, така добра, тъй скромна
о, вечно, вечно всеки ще си спомня" . . .

В същия брой се появи "Монолог на едно софийско Хамсунче" /по популярния тогава Кнут Хамсун/, в което авторът с тъга описваше страданията на бедното студентство. Социалното вече се проявяваше. . .

В брой 6 Ведбал пак се явява като карикатурист . . . Нарисувал е един столичанин, който по чудо, е намерил масло и го носи като фаянсова ваза, сякаш да го не изтърве.

Все около това време Ведбал написа и стихотворението "Смисълът на живота", подсказано от едно наше гуляйче в бирарията "Тигър".

Ведбал не беше се увлякъл от Бодлер, от символизма, от нитчеанството - модни по това време. С своята творческа физиономия той пречупваше нещата през своя призма. Той се шегуваше, с крайностите и на Бодлер, и на Пастернак, и на Хамсун и на Пшибишевски, - и не толкова с тези все пак имена, колкото с тяхните бледи последователи и подражатели у нас. "Смисълът на живота" беше една пародия, шегу с бодлеризма, обхващано по онова време голяма част от нашата интелегентстваща младеж, - и по - специално - пишущата. Ведбал духовно беше толкова здрав - колкото